

Malo pomisli in kmalu zakliče: e! ga že imam, Tribusser Sepl bode. In vsa družbica pritrdi, da Sepl je dober. Jutri popoldne ob 3. uri pridem — pravi — da potrebno skupaj spravimo in ob 4. uri odrineva. — Vesel, da imam zanesljivega spremljevalca, grem k počitku.

V torek zjutraj ob 6. uri vstanem, pokukam skozi okno, in — ravno pred očmi mi je stal Veliki Zvonec kakor slečen hleb sladkora; že ga je obsevalo solnce, da se je svetel, kakor da bi bil s sreberno peno potresen. V tem trenutku nisem imel v srcu druge želje, nego to, da bi jutri tudi tako čistega kakor je danes pod seboj imel.

Brž potem se podam v gostilnico na zajuterk, kjer mi je bila že kava pripravljena. Zdajci pa jo pridrvi gosp. Habermayer noter, ter mi naznani, da je 6 družeb danes na Zvoncu. Dá mi potem svoj daljnovid; kukam in kukam, in res kmalu zagledam prve že na robu malega Zvonca, zadnje pa še le na „Hohenwarte“ koračiti. S prostim očesom pa sem ljudi videl kakor muhe po snegu gibati se.

Kaj lepo in že precej visoko — 4500 črevljev — stoji vas „Sveta Krv“ med visocimi hribi. Ta kraj se je še le po smrti sv. Brikcija jel čislati in se zdaj že obiskuje čez tisoč let. Naj svojim bralcem povem, kaj pripoveduje zgodovina o Sveti Krvi.

Brikcij je bil po rodu Danec. Romal je na Grško, kjer je pod cesarjem Leonom se odlikoval z bistro glavo v vojski, pa je tudi pobožen mož bil. Cesar, čegar ljubljenec je Brikcij bil, ga je postavil za vodjo armadi. Jelo pa se mu je tožiti po domovini, zato prosi cesarja za odpust, da more romati domú. Cesar mu to dovoli s pristavkom, naj si za svoje zasluge izvoli, kar koli želi. On pa prosi cesarja za nekoliko kapljic svete krvi, katero so hranili v cerkvi sv. Zofije v Carigradu. Dobivši to se napravi v romarsko obleko, pripelje se v ladiji na Laško, gré čez Juliške planine proti Noriškim. Viharna noč ga je tukaj ob življenje pripravila. Trije pšenični klasje so na grobu izrasli, knapi so našli truplo, na prsih pa pergamentno pismo, kdo da je. Dva vola so vpregli, da bi truplo na pokopališče peljali; ko pa so prišli na mesto, kjer zdaj cerkev stoji, vola nikakor nista hotela naprej, in zato so ga tukaj pokopali. Malo dni po tem so opazili, da ena noga iz groba molí, na njej pod zavozo pa vidijo rano in v rani najdejo majhno flaško, v kateri je bila rudečkasto-črna kri. To se brž naznani nadškofu Salcburškemu, ki se obrne na patrijarha Carigradskega, kateri potrdi, da je to resnično sveta kri. Več stoletij je stala nad grobom samo majhna kapelica, kakor pravijo, edino kristjansko mesto med pogani (ajdi) v tem kraju. Še le 1443. leta so današnja cerkev zidali.

Šel sem tudi jaz cerkve ogledat. Veliki oltar, ves lesen, je umetno izdelan; na sredi cerkve se gré doli po stopnicah v kapelo; na enem oltarji leži podoba sv. Brikcija. Leta 1729. so z dovoljenjem papeža odprli grob in našli so kosti še trdnega človeka. — Ko mežnarja dobim, ga prosim, naj fajmoštru pové, da tujec popotnik želi sveto kri videti. Kmalu pride gosp. fajmošter s štolo, tabernakel odpré ter mi na krožniku na beli ruti majhen zelenkast glažek pokaže, rekoč, da se še znotraj na flaški prisušeno pozná, da je nekaj rdečega notri bilo. In res je bilo tako. Ko pa hočem en goldinarček na krožnik spustiti, mi gospod reče, da ni treba, le če hočem mežnarju zato, da ga je klicat šel, par krajcarjev darovati. Rad sem to storil. Potem sem šel še na Kalvarijo, kjer razvaline kapelice stojé; od tod pa, še kakih 500 črevljev više, kakor vas „Sveta kri“, sem opazoval Veliki Zvon, radovaje se, ako se mi jutri posreči, da stojim više kakor ta beli velikan.

Mežnar zdajci zazvoni poldne, in jaz jo poberem k kosilu.

Ob treh popoldne pride Pichler ter mi pové, da Sepl je že v rovtah in da memo gredé ga dobimo; potem pa me vpraša: ali imam črna očala, rokovice in zeleno tulasto pokrivalo čez obraz. Rokovice mi posodi domača hči, pokrivalo čez obraz pa si brž kupim pri kramarici za 20 soldov. Dalje me Pichler vpraša: ali veliko jem in pijem, da bode vedel naročiti, kaj in koliko da vzameva seboj. Jaz ne jem in ne pijem veliko, meni bo vse prav, mu odgovorim. In potem začne naročevati: 2 bokala vina, mesá, pečenke, salam, svinjine, sira, kruha, kave, sladkora in ruma. Dobro! sem si mislil; stradali ne bomo. Vse to, in še jako ostre kramžarje, vrvi, zimsko sukno, pléd, in škornje za reservo smo v koš nabasali in svetilnico privezali; v roko mi pa dá okovano, 7 črevljev dolgo palico. Zdajci sva se poslovila od prijazne družbe in tako ob 4. popoldne sva odromala na velikana, ki, kakor naši bralci vedó, še za več tisoč stopinj presega našega Triglava.

(Dalje prihodnjíč.)

Mnogovrstne novice.

* V zahodnji Galiciji so bile pretekli teden veliko povodnje. Krompir v teh krajih zeló gnjije, zelje pa se vse požrle gosenice, ki so jih zaplodili obili beli metulji.

* V Črnovicah v Bukovini se je precej hudo začela kolera.

* Vina na laškem Tirolskem mislijo na pol manj pridelati kakor lani; v okolici Trientski in Roveredski trta lepo kaže, v okraji Alaškem pa je bolezen grozdje tako vničila, da nekteri veliki posestniki bodo komaj vedro pitnega vina pridelali. Od Ale doli je trta povsod bolna, čeravno so jo precej močno žvepljali.

* Vinska letina na Hrvaškem ne bode obilna; al vino, kar ga bode, bode dobro. Najbolje kaže med navadnimi trtami lipovina in zelenika, od plemenitnejih pa drobna in talijanska graševina. Na Francoskem, Ogerskem in v Nemčiji tožijo, da je palež pokvaril grozdje in da bode slaba letina.

Dopisi.

Iz Nagy-Banye na Ogerskem 25. avg. (Kakošne so volitve Ogerske.) Nedavno je bila tukaj volitev poslanca, menda zadnja za državni zbor v Buda-Peštu. Levičniki, to je, nasprotniki Deakovcev, so jo navlašč zavlekli s tem, da so večkrat ovrgli imenik volilcev. Tem huja je zarad tega bila razdraženost obojne stranke. Levičniki so si za poslanca zbrali mladega grofa Geza Teleky-a, Deakovci pa prejšnjega poslanca K. Stoll-a. Szatmarska županija voli 7 poslancev; 6 je bilo že voljenih levičnikov; hoteli so še s sedmim predreti, da bi svet videl, da vsa županija je nasprotnica vladi, in zato bilo je tako prizadevanje še za 7. Ker je vlada vedela, da bode velik ravs in da utegne kri teči, poslala je par dni poprej vojakov, konjikov in pešcev v Banyo. Konjiki (ulani) so mesto razdelili na dva kampa, in postavili straže tako, da v enem delu so bili volilci levičniki, na drugem volilci Deakovci, in sicer tako, da levičnik ni mogel do Deakovca, in Deakovec ne do levičnika. Če se je vkljub temu splazil kdo na drugo stran in so ga spoznali, neusmiljeno so ga pretepli; dva mešetarja, ki sta za denar — po 5 gold. — kupovala glasove (in za peták se Vlah zapiše vragu, če je treba!), so res tudi vjeli in jih s strahovitim krikom zaprli. Dva dni je bilo taci komedij vsak hip videti; smešno za nepristranskega gledalca, al zoperno za marsikterega nedolžnega, če je po naključju